

Olimpijski komitet Srbije

Olimpijski komitet Srbije nastavlja tradiciju započetu osnivanjem Srpskog olimpijskog kluba 23. februara 1910. godine i danas je član Međunarodnog olimpijskog komiteta, Evropskih olimpijskih komiteta, Asocijacije nacionalnih olimpijskih komiteta, Evropske sportske nevladine organizacije i Međunarodnog komiteta mediteranskih igara.

Na Letnjim olimpijskim igrama učestvovalo je

1.492 naših olimpijaca u 28 sportova.

Ukupno je osvojeno 119 medalja i to

34 zlatne, 41 srebrna i 44 bronzane.

Sportisti Srbije su debitovali na olimpijskoj sceni 1912. i od tada su sportisti našeg Olimpijskog komiteta učestvovali na svim Letnjim olimpijskim igrama.

Od 1920. do 2000. učestvovali su kao sportisti Jugoslavije, izuzev 1992. kada su se zbog sankcija takmičili pod olimpijskom zastavom kao Nezavisni olimpijski učesnici.

Na Igrama u Atini 2004. nastupili su jedini put kao olimpijci Srbije i Crne Gore.

U Pekingu 2008, posle 96 godina, naši sportisti ponovo učestvuju kao olimpijci Srbije.

Letnje igre održane su ukupno 29 puta.

Za vreme Prvog i Drugog svetskog rata igre nisu održane, dok su po prvi put u istoriji igre u Tokiju 2020. odložene za godinu dana kasnije zbog pandemije virusa COVID-19.

1896

Srbija počasni gost

ATHÈNES 1896

Na Olimpijskim igrama u Atini 1896. godine, Aleksandar I Obrenović bio je jedini strani vladar pozvan od strane grčkog kralja Đorđa I, a na svečanom otvaranju podignuta je srpska zastava i intonirana srpska himna.

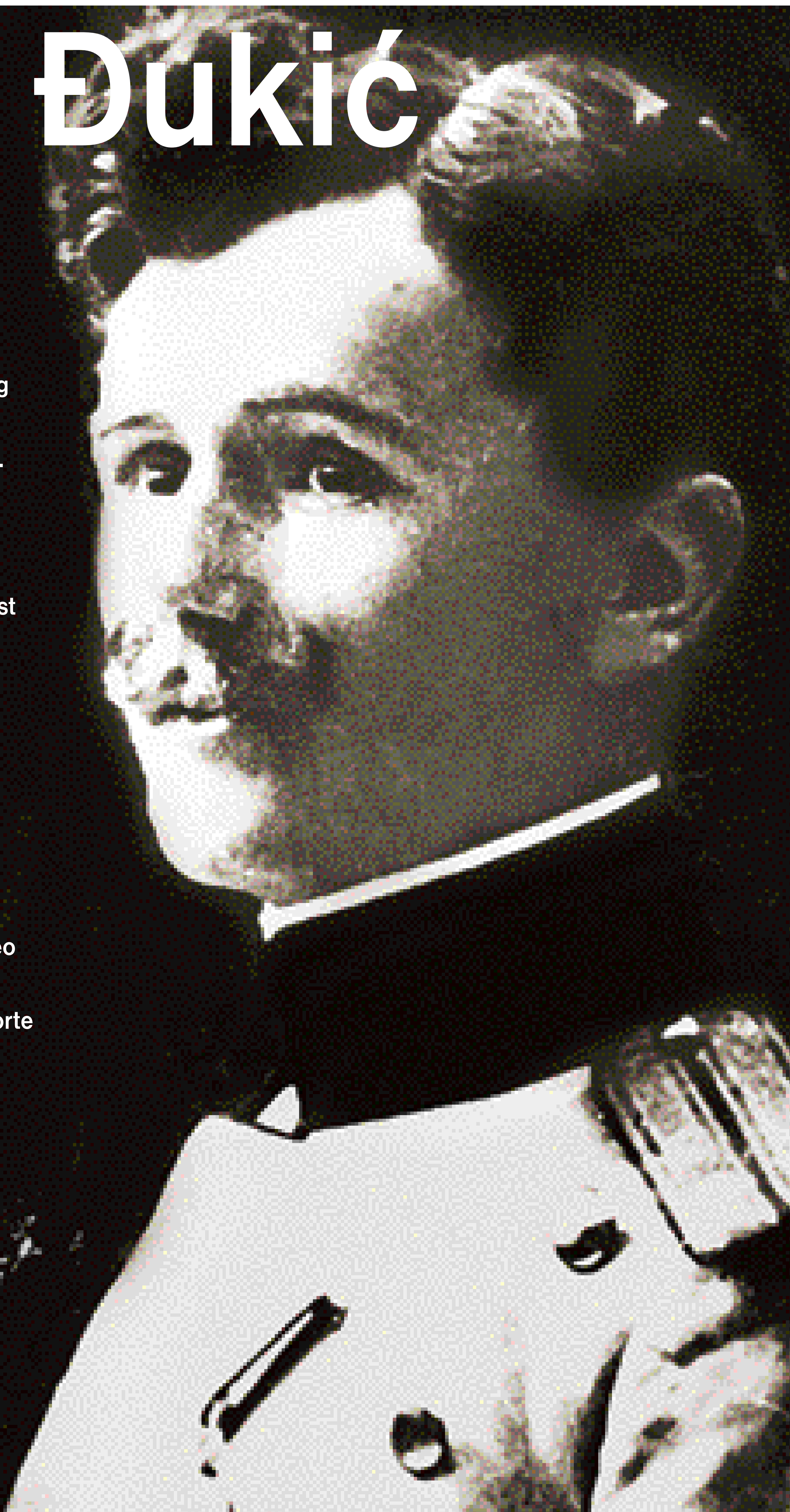
Osnivač olimpijskog pokreta u Srbiji

Svetomir Đukić

Svetomir Đukić rođen je 1882. godine u selu Ražana kod Kosjerića. Bio je osnivač i prvi direktor Srpskog olimpijskog kluba osnovanog 1910. godine i vođa prve olimpijske delegacije Srbije na Olimpijskim igrama u Stokholmu 1912. godine. Tada je i postao član Međunarodnog olimpijskog komiteta i to ostao do 1948. godine. Na osnivačkoj sednici Jugoslovenskog olimpijskog odbora 1919. izabran je za potpredsednika. U Kraljevini Jugoslaviji bio je vodeća ličnost olimpijskog pokreta. Predvodio je jugoslovenske sportiste na Igrama četiri olimpijade: u Antverpenu 1920, Parizu 1924, Amsterdamu 1928. i Berlinu 1936. godine. Đukić je bio svestrani sportista - strelac, mačevalac, plivač, trkač, gimnastičar, veslač, skakač i biciklista i učesnik brojnih takmičenja.

Posle Drugog svetskog rata, 1948. godine, odrekao se članstva u Međunarodnom olimpijskom komitetu u korist drugog predstavnika FNR Jugoslavije i ostatak života proveo u izbeglištvu, u Nemačkoj. Umro je 1960. godine, a njegovi posmrtni ostaci preneti su u zavičaj i položeni u grobnici porte crkve u Ražani 2002. godine.

Svetomir Đukić

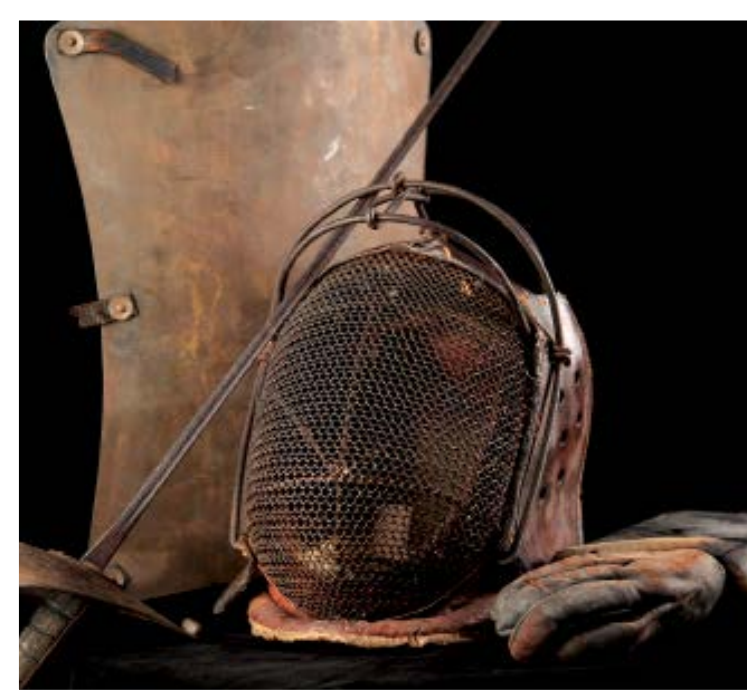
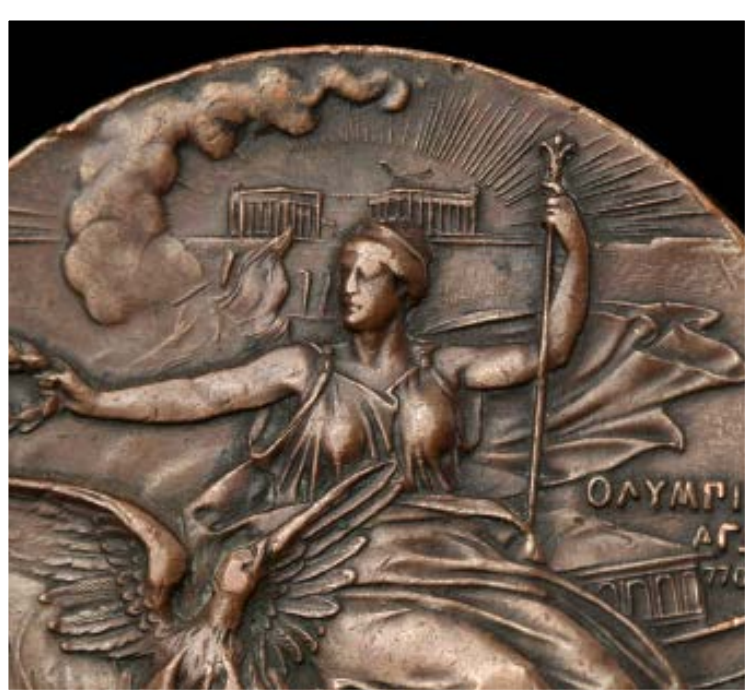

1910

Nastanak olimpizma u Srbiji

Olimpizam u Srbiji zvanično je začet 10. februara (23. po novom kalendaru) 1910. godine osnivanjem Srpskog olimpijskog kluba. Srpski olimpijski klub osnovan je na inicijativu mladih oficira školovanih u Francuskoj, među kojima je vodeću ulogu imao Svetomir S. Đukić. Klub je osnovan u redakciji lista „Novo vreme“ na četvrtom spratu hotela „Moskva“ u Beogradu kao prva zvanična olimpijska organizacija kod Južnih Slovena. Za direktora je izabran kapetan Svetomir S. Đukić, za sekretare potporučnik Miloš Ilić i student Aleksandar Bodi, za blagajnike drogerista Milosav Jovanović i kapetan Milorad Petrović, a za počasnog predsednika general u penziji Nikodije Stevanović.

Od osnivanja Klub je imao podršku javnosti. Finansijski ga je pomagao Dvor kao i mnoga građanska udruženja, državne, kulturne i privredne institucije (Tramvajsko društvo, Ministarstvo narodne privrede, Topčiderska ekonomija, Ministarstvo vojno, Beogradska opština, Kolo srpskih sestara, Srpsko narodno pozorište, Prometna banka, Brodarsko društvo itd). Kralj Petar I Karađorđević je često posećivao takmičenja u Košutnjaku, a prestolonaslednik princ Đorđe je bio član Kluba.

Prvi put na Olimpijskim igrama

1912

Srbija je prvi put učestvovala na V olimpijskim igrama 1912. godine u Stokholmu. Kvalifikacije za Stokholm održane su maja 1912. u Košutnjaku, a pobjednici u trci na 100 metara i u maratonu, Dušan Milošević i Dragutin Tomašević, određeni su da brane boje Srbije.

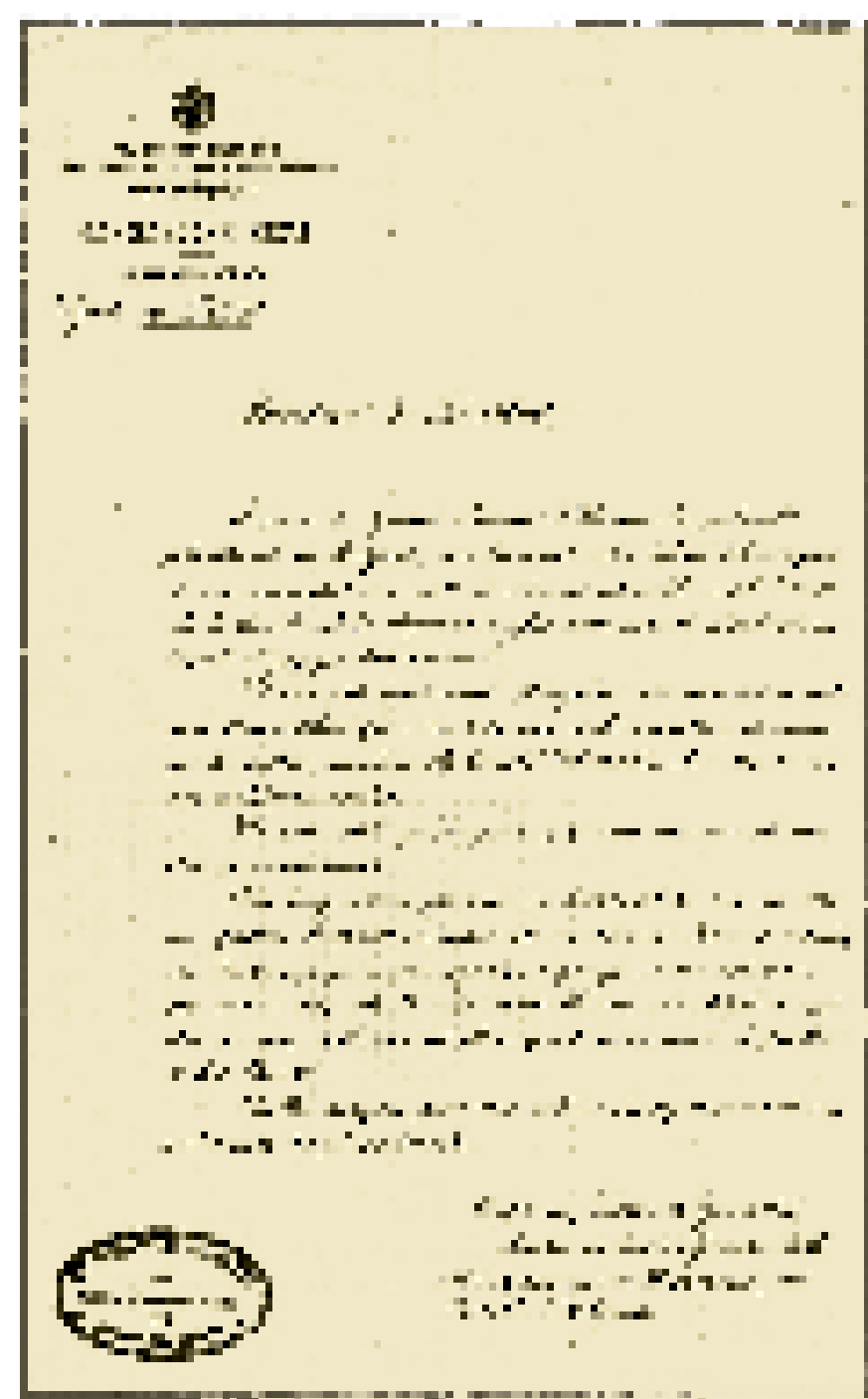
Uz pomoć Vlade od 4.000 dinara, a za koju je nalog za isplatu potpisao ministar Nikola Pašić, pod vođstvom pešadijskog kapetana Svetomira Đukića, direktora Srpskog olimpijskog kluba, konjičkog poručnika Dragoslava Vojinovića, sekretara i inženjera Andre Jovića, stručnog vođe ekipe, prvi srpski olimpijci otputovali su vozom za Stokholm ispraćeni sa beogradske stanice na putovanje dugo 57 časova.

Naši olimpijci nisu pobjedili u „ratu nacija u miru“, kako je Olimpijske igre nazivala beogradska štampa, ali nisu ni razočarali.

Srpski olimpijski klub Kraljevine Srbije je u vreme Igara na 14. zasedanju Međunarodnog olimpijskog komiteta primljen u članstvo kao 18. nacionalni olimpijski komitet pod imenom Olimpijski komitet Srbije, dok je Svetomir Đukić postao član MOK-a.

S. Đukić i D. Vojinović sa kapetanom V. Landegremom, Stokholm 1912.

Pismo S. Đukića predsedniku MOK-a, Pjeru de Kubertenu, 1912.

Dušan Milošević, treći u kvalifikacijama na 100m/ OI, Stokholm, 1912.

Dragoslav Vojinović

Rođen je u Čačku 1883. godine. Bio je među osnivačima Srpskog olimpijskog kluba i organizator većine akcija koje je klub inicirao od 1910. do početka Prvog svetskog rata.

Za sekretara Srpskog olimpijskog kluba izabran je na prvoj sednici Skupštine kluba 13. novembra 1910.

Učestvovao je u organizaciji izbornih takmičenja za učešće na Olimpijskim igrama u Stokholmu. Bio je član prve olimpijske misije Srbije na Igrama u Stokholmu i zajedno sa Svetomirom Đukićem predstavljao je Srpski olimpijski komitet na Kongresu MOK.

Učestvovao je u Balkanskim ratovima i u Prvom svetskom ratu, a među brojnim odlikovanjima ističu se tri Zlatne medalje za hrabrost, francuska Legija časti i spomen medalje švedskog kralja Gustava V, dobijene na Olimpijskim igrama u Stokholmu.

U drugom svetskom ratu poginuo je u Aprilskom ratu 1941. godine u borbi sa Nemcima kod Užica.

Andra Jović

Andreja – Andra Jović rođen je 1877. godine u Čortanovcima. Završio je Karlovačku gimnaziju, zatim se školovao i radio u Nemačkoj, Austriji i Mađarskoj. U Srbiju se vratio 1909. godine i radio kao administrativni činovnik Direkcije srpskih državnih železnica i šef konstrukcionog biroa.

Aktivno se bavio sportom, a 1911. godine priključio se Srpskom olimpijskom klubu kao šef sekcije za laku atletiku. Iste godine bio je među osnivačima Beogradskog sportskog kluba (BSK) i njegov prvi predsednik, a kasnije i doživotni počasni predsednik.

Na Olimpijskim igrama u Stokholmu 1912. godine učestvovao je kao stručni vođa prvih olimpijaca Srbije,

Dušana Miloševića i Dragutina Tomaševića.

Učestvovao je u Balkanskim ratovima, a u Prvom svetskom ratu borio se na Solunskom frontu. Drugi svetski rat proveo je u Indiji i Čortanovcima kao pomagač NOB, a preminuo je 1945, samo mesec dana posle oslobođenja.

STOCKHOLM OLYMPIC GAMES.

Dušan Milošević

Rođen je 1. juna 1894. godine u Stragarima kod Kragujevca. Bio je jedan od osnivača Beogradskog sportskog kluba (BSK), prvi sekretar i istaknuti igrač, a uz to odličan atletičar i plivač. Na Olimpijskim igrama u Stokholmu, u kvalifikacionoj trci na 100m zauzeo je treće mesto i završio takmičenje. Međutim, posle cilja se srušio i u bolnici je utvrđeno da je otrovan, pa je švedska policija sprovela istragu.

Po povratku u Srbiju Milošević se više nije bavio atletikom, ali je nastavio da uspešno igra za BSK. Za vreme rata bio je u zarobljeničkom logoru u Mađarskoj. Najveći deo radnog veka proveo je u rudniku azbesta u Stragarima. Umro je i sahranjen je u Beogradu 1967. godine.

Dragutin Tomašević

Rođen je u Bistrici kod Petrovca na Mlavi 20. aprila 1890. godine. Bio je član viteškog društva Dušan Silni, odličan gimnastičar, atletičar i učesnik svih takmičenja koje je organizovao Srpski olimpijski klub. Na Olimpijskim igrama u Stokholmu 1. jula 1912. godine od 92 prijavljena maratonca startovalo je njih 62, a Tomašević je zauzeo 37. mesto za dva časa i 47 minuta (zaostatak za pobednikom 11,54 sekunde).

Dragutin Tomašević je oktobra 1915. godine mobilisan kao narednik. Ubrzo je teško ranjen u borbi sa nemačkom vojskom na brdu Bubanj kod Požarevca. Preminuo je u selu Rašanac, a sahranjen je u rodnom selu Bistrici, zajedno sa svim svojim sportskim trofejima.

STOCKHOLM OLYMPIC GAMES.